

Vážený pane předsedo, vážení přisedící.

Je mi jasné, že je zbytečné zapírat, a tak se přiznávám k tomu, z čeho jsem obviněn. Ale vím, že soud má ohledně mého případu ještě nějaké nejasnosti, a tak bych mu s dovolením objasnil, jak se celá věc měla.

Mé jméno není Wilhelm von Rügenstein, nýbrž Timotei Kedlubna. Sami slyšíte, jak mé pravé jméno zní, a tak se nemůžete divit, že mi bylo přiděleno falešné jméno. Ale o tom později.

Byl jsem vždy člověk čestný a právu i zákona dbalý. Všechno to začalo po mém propuštění z nápravného zařízení. Dostal jsem zpět finance, které mi byly před nástupem trestu odebrány, a za ně jsem přebýval v levných ubytovnách, jelikož jsem neměl žádného trvalého bydliště, neboť rodiče, u kterých jsem doposud bydlel, se během mého trestu odstěhovali do Argentiny, dům prodali a více jsem o nich již neslyšel.

Správně tušíte, že mi ten obnos příliš dlouho nevydržel. Již po třech týdnech jsem neměl na zaplacení noclehu a byl jsem z ubytovny vykázán. Sbalil jsem si svých pár klínků švestkového koláče, které mi zbyly ze snídaně a s malou cestovní taškou přes rameno, ve které jsem měl celé své jmění, jsem vyšel do tmavé noci. Přemýšlejíc o tom, jak budu dál přežívat, jsem dorazil do poloosvětleného baru, kde jsem si objednal za poslední peníze vodku. Po páté skleničce si ke mně přisedl nějaký muž a požádal mne o oheň. Řekl jsem, že žádný oheň nemám, jen zapalovač. Muž se zasmál a řekl, že se mu líbím. A tak začala dlouhá konverzace, při které jsem mu vyložil celou svou situaci. Zdenda, jak se mi představil, se chvíli zamyslel a posléze mi řekl: „Vidím, že jsi dobrý chlap a chtěl bych ti pomoci. Řeknu ti to narovinu. To, do čeho dělám, není legální, ale jestli opravdu umíš přesvědčovat lidi, jak jsi mi řekl, mohl by ses nám hodit, a jestli to přijmeš, tak budeš mít za chvíli tolik peněz, že nebudeš vědět, co s nimi. Máme své zázemí, takže o bydlení se nebudeš muset starat. Na oblečení ti taky dáme, jelikož budeš muset vypadat důvěryhodně a elegantně. Samozřejmě, že to není bez rizika, ale co dnes jo, že? Takže tohle je podle mě dost dobrá nabídka. Tak co, bereš to nebo ne?“ S ohledem na mou situaci a na to, že jsem člověk líný a práci se vyhýbající, jsem samozřejmě ihned kývl. Ptám se, kdo z Vás by se v mé situaci rozhodl jinak? Troufám si říci, že ani jeden z Vás.

Druhý den jsem se probudil na pohodlné posteli. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Byl jsem v prostorném pokoji, luxusně zařízeném, a když jsem se podíval z okna, zjistil jsem, že se nacházím v jedenáctém patře pravděpodobně pětihvězdičkového hotelu. Po obou stranách pokoje byly dveře. První dveře vedly do velké prostorné koupelny s velkou vanou, do které jsem se hned chystal, protože jsem se už dlouho nemyl a bylo to jasně cítit. Po nejpříjemnější chvílce od mého propuštění jsem vešel druhými dveřmi do salónku, ve kterém seděli čtyři muži, a zdálo se, že čekají na mne. Uviděl jsem mezi nimi Zdendu. Ten vstal jako první a představil mne ostatním. Pak jsme šli na oběd, neboť již bylo 11:47. Během oběda v hotelové restauraci, mi vysvětlili, čím se zabývají a co budou chtít, abych dělal. Také jsem se dozvěděl, že hotelový pokoj mají dlouhodobě pronajatý. Po výtečném, leč velmi drahém obědě Zdenda řekl: „Teď vyřešíme oblečení, tady Gustav půjde s tebou, my máme práci.“ Vyšli jsme před hotel a já se ujistil, že můj typ ohledně hvězdiček byl správný. Jelikož se hotel nacházel v luxusní části města, pánská pasáž byla hned ve vedlejší ulici. Gustav mne upozornil, že musím mít minimálně tři obleky a taky mi je sám vybral. Pak přišly na řadu košile, úzké kravaty, manžetové knoflíčky a nakonec boty. Vybral mi čtyři páry bot. Dohromady to přišlo na 92 000 korun.

Večer mne oficiálně přijali mezi sebe, a tak jsem se stal součástí jejich skupiny. Dalších měsíc jsem se takřikajíc rozkoukával a učil se, co smím a nesmím, jaké lidi si vybírat, jak na ně efektivněji zapůsobit a přesvědčit je. Také jsem se blíže seznámil se členy naší bezejmenné skupiny. Vedle mě a Zdendy byli v naší skupině další tři muži: dříve zmíněný Gustav, Ota a Kamil. Každý se specializoval na něco jiného, pouze Zdenda dokázal vše, a tak jsme mu po právu říkali Šéf. Gustav, tlustý mužik malé postavy, byl specialista na vše, co se týče nelegálního obchodu a krádeží aut, která potom putovala hlavně do zahraničí. Ota, pohledný vysoký muž, vyučený profesionální maskér, dříve pracující v ČT, byl mistr převleků. Jeho úkolem bylo navázání důvěrného kontaktu se zoufalými ženami, někdy i s muži. Když mu vybraná žena již bezmezně důvěřovala, čehož docílil většinou tím, že slíbil dotyčné sňatek, mohl začít s finální fází našeho plánu. Když odešla do práce, zůstal v jejím bytě sám, což odůvodnil tím, že pracuje doma, našel všechny potřebné údaje o dotyčné a zavolal na společnost, která nabízí okamžité půjčky. Do půl hodiny na to už měl uzavřenou co nejvyšší možnou půjčku, sbalil si věci a zmizel. Kamil, brýlatý, drobný, ale neskutečně inteligentní mužík, byl machr přes počítače. Naboural se do databáze tajných složek policie, o které většina lidí ani neví, že existuje. S jeho pomocí nám Šéf určoval osoby, které budeme zpracovávat. Bez něj by celý podnik nemohl existovat. O každé osobě věděl úplně vše. Její příjem, výdaje, fotografie, vzdělání, rodinný stav. Vybranou osobu, týden před uskutečněním plánu sledoval přes GPS pomocí jejího mobilního telefonu. Nesměli jsme si vybírat oběti bez jeho svolení.

A můj úkol? Nejlepší bude, když vám popíši jeden konkrétní případ, neboť způsob, kterým jsem pokaždé jednal, byl pořád stejný.

Kamil mi vybíral bohaté, většinou důvěřivé ženy v důchodovém věku bez rodinných příslušníků, které neměly smlouvu v žádné z bank.

Vydával jsem se za představitele velké, známé švýcarské banky a „klientky“ jsem navštěvoval doma. Rozhovor probíhal takto: „Dobrý den, mé jméno je Wilhelm von Rügenstein a pracuji jako privátní bankéř v ... Bank.“ Obyčejně mne pozvala dál a uvařila kávu. Pak jsem pokračoval: „Mám tu čest Vám oznámit, paní ..., že ze všech občanů České republiky bylo vybráno jen dva tisíce lidí a mezi nimi také Vy, kteří se stanou našimi premium-VIP klienty, gratuluji Vám. Stačí, když u nás uzavřete smlouvu.“ Babka byla vždy překvapená, a tak jsem kul železo, dokud bylo žhavé. Vyjmenoval jsem všechny výhody a finanční bonusy. Definitivně jsem ji přesvědčil touto větou: „Určitě víte, že jsou každý den v televizi zprávy o tom, jak různí darebáci a zloději zneužívají důvěru starých lidí a pod nějakou záminkou se jim vetřou do bytu, a tak byste si měla uložit všechny peníze do naší banky, aby byly v bezpečí.“ To stačilo, aby vyňala všechny své doposud ukryté peníze a odhalila mi jejich hodnotu. Mimochodem při těchto příležitostech jsem byl překvapený, jak naivně ukrývají důchodci své peníze. Poté jsme šli do banky. Tam jsem se vydával za jejího přítele a ona, řídíce se mými radami, podepsala smlouvu, ve které souhlasila s internetovým bankovníctvím. To bylo hlavní. Poté jsme přijeli opět k ní domů. Jeli jsme limuzínou, vše jsem samozřejmě platil. Tam jsem jí na svém notebooku ukázal, jak spravovat finance přes internet. Samozřejmě tomu nerozuměla, a tak jsem jí nabídl, že se toho ujmu, že je to má povinnost. Děkovala mi. Řekl jsem, že si ještě potřebuji udělat kopii údajů potřebných k přihlášení k jejímu účtu.

Rozloučil jsem se, ještě jsem ji ujistil, že nyní jsou její peníze v bezpečí a odjel.

V našem hotelovém pokoji č. 33 jsem ohlásil, že byl úkol splněn a posléze jsme vysáli celý účet až na několik pár tisíc korun. Bylo to pro mne dosti časově náročné, neboť jsme spravovali až dvacet takových účtů najednou. Proč jsme ho nevysáli rovnou a nechávali tam peníze? To je prosté. Nechal

jsem pravým majitelům účtu své telefonní číslo, a tak mi každý den zvonil telefon, abych jim přišel vybrat nějaké peníze, že potřebují nakoupit, nebo naopak chtějí zase nějaké peníze uložit. A právě kvůli tomu jsme si účty pořád drželi. Museli jsme tam ale pár korun nechat, aby měli z čeho vybírat na drobné výdaje. Ale jelikož dostávali stále důchod a po mé přesvědčivé řeči se báli mít více než dva tisíce doma, tak peníze pořád ukládali. A když chtěli „klienti“ vědět, zda tam mají tolik peněz, kolik jich tam mají mít, stačilo vytisknout papír s falešnými údaji.

Tak to šlo bez problémů, měli jsme mimo ostatní příjmy jeden stálý, ale kdybychom účet kompletně vysáli a zmizeli s penězi, tak by se to s největší pravděpodobností provalilo.

Tímto způsobem jsme si žili a musím Vám říci, že to nebylo vůbec špatné. Žili bychom si takto doposud. Osudovým mi, vlastně nám, bylo to, že jsem porušil pravidla naší skupiny. Bylo prvního dubna a já se chtěl vytáhnout před ostatními nějakým aprílovým žertem. Vyhlédl jsem si postarší paní bez Kamilova prověření, což, jak už tušíte, byla ta chyba. Zazvonil jsem a se zapnutým diktafonem, ze kterého jsem to chtěl poté pustit chlapům, vstoupil na vyzvání dovnitř. Stoupl jsem si a řekl: „Vážená paní ..., s radostí Vám oznamuji, že jste byla vylosována a vyhrála pětadvacet milionů korun českých, gratuluji.“ Když jsem vyřknul tu sumu, chytila se za srdce a posadila se na gauč. „Dělám si legraci“, řekl jsem. Paní se vydýchala a řekla: „Pane, to mi už nedělejte, málem jsem dostala infarkt!“ Tuto odpověď jsem čekal a hned jsem začal: „A právě pro tyto situace Vám nabízím naši výhodnou životní pojistku. Dnes člověk nikdy neví. Uzavřete-li s námi tuto pojistku, budete platit každý měsíc pouze 1350 korun a v případě Vaší smrti dostanete tři miliony na ruku.“ To již paní nevydržela a skácela se k zemi. V tom jsem uslyšel hlasitě spláchnout záchod a do místnosti vešla jedna z mých „klientek“, která tu byla právě na návštěvě u své dlouholeté kamarádky a přišla ji utěšit, neboť právě ovdověla. Když viděla ležet svou kamarádku bezvládně na zemi a mne, jak sedím a směji se, zavolala rychle záchrannou službu. Paní se z toho dostala, ale lékařská zpráva mimo jiné obsahovala, že hrozí nebezpečí dalších infarktů. A proto na mne paní ... podala trestní oznámení. Ale během vyšetřování díky výpovědi své kamarádky vyšlo najevo, že se policii dostal do ruky mnohem větší úlovek, než čekala. Začala velká akce, důsledkem které tu teď stojím před Vámi a pokud se nemýlím, budou tu na mém místě brzy stát také čtyři již dříve mnou jmenovaní.

Doufám, že soud vezme v potaz mé přiznání a to, že jsem nic nezamlčel a bude to hrát roli v určování výše mého trestu.